

Предъ Твоя Кръсть се по- кланяме, Владико, и сла- вимъ Твоето Свето въз- кресение

(отъ Марка гл. 15, 16—32)

Завсѣгда Го на мѣстото Голгота, което значи: лобно мѣсто. И даваха Му да пие вино съ смирна; ала Той не прие. Ония, които Го разпнаха, раздѣлиха дрехитѣ Му, хвърляйки жребие, кой какво да вземе. Бѣше третиятъ часъ, и Го разпнаха. Имаше надписъ за вината Му: Царь Иудейски. Съ Него разпнаха двама разбойници, единия отдѣсно Нему, а другия отдѣсно. И се сбѣгна Писанието, което казва: „и Къмъ беззаконници бѣ причисленъ“. Минувачитѣ Го хуляха, като Клятѣха глава и думаха: уа! Ти, Който разрушавашъ храма, и въ три дни го съзиждашъ, спаси Себе Си и слѣзъ отъ Кръста. Сжщо и първосвещеницитѣ съ книжниците се присмиваха и думаха помежду си: други спасяваше, а Себе Си не може да спаси. Христосъ, Царьтъ Израилевъ, нека слѣзе сега отъ Кръста, та да видимъ и повѣрваме.

Приближи се до кръста и се вслушай! Сърдцето ти, може би, ще долови тжния стонъ на священното дърво. По-лесно отъ всѣка друга проповѣдь, ти ще чуешъ мощнитѣ слова на единствената проповѣдь, написана съ кръвъ и слъзи, проповѣдьта, която не се нуждае отъ преводи, а еднакво е понятна на всички езици, за всички народи, презъ всички времена.

Ти ще видишъ тогава човѣкътъ, Който говорѣше за смирение и дългъ, за безкрайна обичъ и самопожертвувателностъ, за нравствено съвършенство и твоего спасение!

И размишлявайки въ сърдцето си за този дивенъ подвигъ на Богочовѣка, ти ще чуешъ тогава и гласа на собствена си свѣсть, който ще ти нашепва:

„Заради мене Господь претърпѣ толкова страдания и мъки! О, кой съмъ азъ и що съмъ азъ, та за мене да страда моя Господь!“

И колкото по-дълбоко се проникнешъ отъ мисълта за Страдалеца и страданията, толкова по-живо ще почувствувашъ дълга си да водишъ живота, който да отговаря на високо то ти призвание „изкупенъ“ съ пречистата Христова кръвъ християнинъ.

При кръста се смиряватъ грѣховнитѣ периви и страсти! Тукъ чезне

суетната ни гордостъ и самонадеяността! При него душата разкъсва оковалитѣ я грѣховни вериги и добива нови духовни сили! Въ подножието на кръста умира всѣки страхъ отъ смъртта; тукъ човѣкъ се очиства отъ грѣховетѣ си и намира прощката на Разпнатия!

Кръстьтъ Христовъ, това е Едемското дърво на живота, отъ което черпимъ сили за борба съ вѣковчатата поквара. Кръстьтъ Христовъ — това е най-тихото пристанище въ което се укривае отъ житейскитѣ бури.

Голготския кръсть — това е великото знаме на Христова Църква, което символизира победата на небето надъ земята.

„Хлѣбътъ за сиромаситѣ е животъ за тѣхъ. Който го отнеме е кръвопиецъ“.

(Сир. 34:21)

„Въ Евангелието и само въ него е източникътъ на дълбокитѣ духовни истини, следъ като разумътъ напразно е измѣрилъ всичкитѣ си територии“.

Кантъ

Исторически доказателства за намирането кръста на Спасителя

Намирането на кръста на Спасителя е исторически установенъ фактъ. Това събитие е дебело подчертано въ историята, като извънредно благоприятно се е отразило върху духа на християнитѣ, особено презъ IV вѣкъ, и въобще върху тържественото шествие на Христа изъ езическия и иудейски миръ. То е внесло оживление и е заляло древния свѣтъ съ живителна струя. Отъ всички краища на тогавашния християнски миръ сж се образували тържествени литейни шествия за Иерусалимъ, за да видятъ Иисуса Христа и да му се поклонятъ.

Деня, въ който е билъ намѣренъ, е билъ тържествено отпразднуванъ. Това събитие е било подробно описано отъ една очевидка — младата испанска девица Етерия, близка сродница на императора Теодосий, дошла е нарочно да се поклони на тия свѣти мѣста. Отъ описанието на младата испанска княгиня узнаваме, че на 13 септемварий, деня, въ който е билъ намѣренъ свѣтия и истински кръсть на Спасителя, се празнувалъ и храмовия празникъ на дветѣ църкви: „Il Martirium“ — (Страданията Господни) и „Анастасисъ“ — (Възкресението Господне), изградени на Голгота отъ царица Елена.

И за да не би въ послѣдствие да се породи нѣкоя неяснота, или да се яви нѣкое прение, младата княгиня-християнка, наново потвърждава и подчертава този фактъ, за да не би сатаната и силитѣ на тъмнината да я поклатятъ и, по натакъ въ описанието се добавя: „Реша се тия две църкви да се освѣтятъ по най-тържественъ начинъ въ деньтъ, въ който бѣ намѣренъ кръста Господень, съ най-голъма радостъ“. Следъ това княгинята описва голѣмитѣ приготовления, които сж се правѣли за празника, деньтъ, въ който се е намерилъ св. кръсть. Праздненството е продължавало 8 деня, и е привличало много поклонници, които пристигали въ неспирни литейни шествия отъ Сирия, Месопотамия, Тебаида, Египетъ и др. Службитѣ сж били внушителни и сж вземали участие отъ 40—56 епископа и цѣлия клиръ, а пкъ благодарната сила и красотата сж били равни съ ония отъ Великденъ и Богоявление. Съ дълбоко чувство и голѣмо вълнение, по-нататкъ княгиня Етерия описва величественъ и внушителенъ ритуалъ — Въздвижението на св. кръсть (хипсосисъ), който, както е известно, въ послѣдствие мина и въ западната (католическата) църква. И днесъ, на Великия петъкъ отъ страстната седмица, се тчатъ както у насъ, така и у тѣхъ, службитѣ по този случаи сж облѣчени въ затрогваща поезия и мистика.

Изследователи, историографи на свещенитѣ реликви, какъвто е билъ и д-ръ Францисъ Зоара, професоръ отъ Триенто, и която творба „Le Reliquie della Passione“ е най-добрата гаранция за автентичността и научния духъ на изнесенитѣ факти. Той поменавя въ своя наученъ трудъ, отъ който и ние използваме частъ отъ сведенията, какъ при единъ такъвъ празникъ на Въздвижението на св. кръсть е била възприпятствувана да влѣзе въ църквата „Il Martirium“. Грѣшницата отъ Александрия, която следъ тая случка се отеглила въ пустинята и прекарала 40 години строгъ отшелнически животъ въ постъ и молитви, и въ послѣдствие отъ св. Църква подъ името св. Мария Египтянка.

За да присѣтствува на този празникъ — казва д-ръ Зоара — и да види само какъ величествено се издига св. Кръсть (хипсосисъ), една група египтяни, не до тамъ благочестиви, взели и грѣшницата отъ Александрия, която тамъ е била известна подъ името св. Мария Египтянка, която въ момента на

влизането въ храма, за да види Въздвижението на св. Кръсть, била отблъсната отъ невидима сила, за да не влѣзе въ цѣквата. Следъ това е станала вѣрующа християнка чрезъ ходатайството на св. Богородица, както се разказва въ житието ѝ, споредъ собственитѣ ѝ изповѣди, направени предъ абата Зосимъ. (Acta Sanctorum 2 April, bei Bollandisti). Този фактъ припомнимъ, за да подчертаемъ божествената сила на св. Кръсть, чествуванъ въ деня, въ който е билъ намѣренъ.

Ценнитѣ сведения на испанската княгиня Етерия сж потвърдени и допълнени въ послѣдствие отъ св. отци — 60 глави отъ св. Иоана Златоуста, които, при другъ случай, ще помѣстимъ въ вестникъ „Християнска защита“.

Пр. П. Ик.

ЗНАЕТЕ ЛИ?

— Че Санъ-Стефанска България е имала 160,000 квадратни километра, а днешна обединена България има 157,000 квадратни километра.

— Че въ архивата на г. Даладие — френски министъръ-председателъ, сж намѣрени документи, отъ които се вижда за гласеното убийство на Хитлеръ.

— Че въ С. С. С. Р. имало 17 републики съ 19 религии и надъ 100 народности — всички подтиснати и онеправдани.

— Че италианскиятъ войникъ Умберто Баловинто, който понаощемъ се е намиралъ на източниятъ фронтъ, билъ баща на 18 деца, всички момчета. Отъ тѣхъ 8 били на фронта противъ англичанитѣ, а останалитѣ, заедно съ баща си — на източния фронтъ.

— Че лѣтната резиденция на Молотова е била въ дворцитѣ на рускитѣ царе, на южния Кримъ въ Ливадия. Тукъ е и прочутиятъ замъкъ на руския князь Юсуповъ, прочутъ съ своята красота и богатство и който замъкъ билъ даденъ на скромния чиновникъ, таваришъ Мологовъ. Когато руския селенинъ нѣма дори възглавница за подъ главата си, тавариша Мологовъ живѣе въ приказни замѣци.

— Че земята има една плоскостъ отъ 510,000,000 кв. клм., отъ които 145,000,000 кв. клм. сж суша, която образува континентитѣ и 365,000,000 кв. клм. вода, която образува моретата и океанитѣ. На тази земя живѣятъ 2175 милиона души.

— Че въ Германия, Италия и Англия до сега сж били мобилизирани 20 милиона жени, които замѣствали мъжетѣ въ военната индустрия.

— Че въ Германия алкохолътъ е монополъ. Дава се само по предписание на лѣкаритѣ.

— Че Англия обещава на СССР цѣла Европа, за това и англичанитѣ отправяли горещи молитви къмъ Бога, за да могатъ безбожницитѣ да завладѣятъ Европа и да станатъ нейни господари и уредници.

— Че японцитѣ фабрикували платове за дрехи отъ хартия, която била по-трайна отъ вълненитѣ платове и не умеквала, когато дъждътъ я намокри.

— Че дворецътъ на Молотова въ Кримъ, който струвалъ нѣколко милиарда лева, е билъ окупиранъ отъ германо-румънскитѣ войски.

— Че Китай всѣка година купува отъ Бирмания и Индокитай, които сега сж окупирани отъ Япония, по 6 милиона тона оризъ.

Кой не е българинъ?

Истинният Спасител, Господъ, въ единъ споръ съ Своите родници, юдеитѣ, които се гордѣе сж Аврамови потомци, каза откровенно, че тѣ не сж истинно „Аврамови чада“. Тѣ не дава духа на Аврама, тѣхниятъ отечество. Тѣ бѣха по плътъ Аврамови потомци, въ жилитѣ имъ течеше кръвта на Аврама, но не имъ даваха неговия характеръ, нѣ имъ дава неговия духъ. А „духътъ е, който дава животъ: плътта нищо не ползува. Сжщо и апостолътъ въ посланието си до римскитѣ християни, между които имаше много юдеитѣ, каже: „Не е юдинъ оня, който е външно таковъ, но юдинъ е оня, който е таковъ вътрешно... въ духъ, а не въ буква“.

Българинъ сѣмъ, и казвамъ че, сжщо има български, които азъ не бихъ нарекалъ такива. Има български български тѣла, но тѣ нѣ български духъ.

Кой е българинъ? Или нека попитамъ въпроса отрицателно: Кой не е българинъ?

Не е българинъ той, който нѣма български духъ, който нѣма духа на истинитѣ български, духа на възрожденитѣ, духа на будителя на българското народностно съзнание отца Паисия, духа на честнитѣ, безкориститѣ и храбритѣ български бунтовници, отпреди освобождението.

Не е българинъ той, който не дава своето отечество. Българинъ е истинскиятъ българинъ не е отечественикъ. Той знае само своя страна, където се е родилъ, но една страна, където най-първо е родилъ български въздухъ, най-първо е продумалъ българскиятъ отечество.

Не е българинъ той, който е лъжотечестволюбецъ, който тръбни, бѣже по гърдитѣ си по мегдани и по обществени мѣста, че е родомъ българинъ, но съ дѣлата си отрича че е българинъ. Имало е такива лъжеродинобци въ предосвободителното време.

Не е българинъ той, който не постави България преди всичко на първо мѣсто. Уви въ миналото, много български въ държавната ни управа, въ партийнитѣ щабове и въ българската общественостъ сж поставили на първо мѣсто своитѣ лични и себелюбиви интереси. А туй страшно е спъвало излагането и развитието на държавата.

Не е българинъ той, който пренебрегва и отхвърля своето, а зачита и уважава чуждото. Има български, чийто речникъ е пъленъ съ чужди думи,

които прекрасно биха могли да се замѣстятъ съ български, съ родни такива.

Има български, които обожаватъ и се кланятъ предъ чуждата природа, предъ чуждитѣ курортни мѣста и минерални извори, когато България е щедро благословена съ сжщитѣ такива.

Не е българинъ той, който се срамува да се нарече такъвъ, който се срамува отъ своя родъ, езикъ и родина. Такива, изгубили своето народностно съзнание български, патриархътъ и будителятъ на народностното ни съзнание, отецъ Паисий порицава:

О, неразумне и юроде! Поради что се срамишъ да се наречешъ българинъ?

Не е българинъ той, който съ дѣлата и поведението си позори и черни българското име.

Не е българинъ той, който е продаженъ, който за 30 сребърници е готовъ да продаде свободата и независимостта на своята родина.

Не е българинъ той, който не е готовъ да даде и пожертвува, ако е потребно, живота и интереситѣ си за свободата и независимостта на България и за обединенето на българското племе.

Не е българинъ той, който не се радва на постиженията на България въ политиката, науката, религията, просвѣтата, индустрията, търговията и земедѣлието.

Не е българинъ той, който хули и ненавижда своя народъ.

Не е българинъ той, който зазищава чужди каузи, които сж въ разрѣзъ съ справедливата българска кауза—велика, свободна и обединена България.

Боже, пази България отъ такива български.

Ив. Д. С.

Само онзи човѣкъ може да бѣде смиренъ, който знае, че въ душата му живѣе Богъ.

Толстой

Най-приятни хора сж праведнитѣ, които считатъ себе си за грѣшници. А най-неприятни — грѣшнитѣ, които се считатъ за праведници.

Паскалъ

Човѣкъ е нещастенъ, защото не знае, че е щастливъ.

Достоевски

дорчето, въ което една звезда надничаше.

— Майко мила!... скъпа майко!... Жена ми... моята... жена ми... Тя ще плаче... Же... — Той викаше и стискаше нѣщо въ ржката си. Искеше помощъ. Кръвъ задави гърлото му и той сподадено замлъкна.

Като луда тя се забърза: — Ще му занеса животъ, ще му дамъ сили и той ще оздравѣе. Бързо отвори вратата. Погледа и се спрѣ върху леглото, където той лежеше. Кандилото изпръщя на стената и изгасна.

— Свѣтлинъ! Христосъ Възкресе! Свѣтлинъ, Христосъ Възкресе! — Но той не се обади.

— Свѣтлинъ!... — младата жена падна предъ леглото и загледа безжизненитѣ очи на мъжа си. Стисна ржцетъ му. Въ тѣхъ бѣше парче отъ скжаната му риза наедно съ малко кръстче, което нѣкога неговата майка му подаде съ сълзи. Погледа му бѣше спрѣлъ върху иконата на Богородица и Младенеца, която стоеше на стената.

Бѣсенъ ревъ изпълни стаята. Вънъ бѣше свѣтло и радостно.

Юлия п. Ил. Нинчева

Предъ кръста на Разпнатия Спасителъ

„Боже Мой, Боже Мой, защо си ме оставилъ?“ (Пс. 21:1). Така започва св. пророкъ и царь Давидъ класическия месански 21 псаломъ, който съдържа такива ясни пророчества за страданията на Месия — Господъ нашъ Исуса Христа, като че ли той го е писалъ при подножието на Голгота, като непосредственъ зритель на всичко, което е ставало тамъ. И Спасителътъ като е висѣлъ на кръста, отъ името на цѣлото грѣшно човѣчество повтаря сжщитѣ тия думи, за да се изпълни писанието. Идеята за изкуплението на човѣшкия родъ отъ грѣха, проклятието и смъртта, чрезъ кръстнитѣ страдания на Спасителя, е била предначертана отъ съвета на Божествената Троица още преди създаването на свѣта, затова и Спасителътъ се нарича агне, заклано преди сътворението на свѣта (1 Петр. 1 : 19—20). Тая идея е била ясно изразена отъ сжщия царь и пророкъ въ 39 псаломъ, въ който се казва: „Жертва и приносъ Ти не пожела, тѣлото ми приготви; всесъжелие и жертва за грѣхъ не поиска.“ Тогава рекохъ: Ето, иди, въ книжния свитѣкъ е писано за мене. Желая да изпълня волята Ти, Боже Мой, и Твоятъ законъ е въ сърдцето ми (ст. 7—9)“. И св. апостолъ Павелъ като привежда въ посланието си къмъ евреитѣ, казва: „По тая воля сме осветени чрезъ извършеното веднажъ завинаги принасяне на Исусъ Христовото тѣло“ (Евр. 10:10). Синъ Божий претърпѣ най-позорната, споредъ римскитѣ закони, смъртъ: разпятие на кръста, за да се изпълни Писанието, което казва: Проклетъ е всѣкой, който виси на дърво (Втор. 21:23; Гал. 3:13). На Голгота, на онова възвишено мѣсто, вънъ отъ светия градъ Иерусалимъ, Синъ Божий благоволи да простре пречиститѣ си ржце на кръста, за да спаси човѣка.“ На Голгота, милостта и истината се срещнали, правдата и мирътъ се разцѣлували (Пс. 84:11). Само човѣкътъ, създаденъ по образъ и подобие Божие, останалъ безчувственъ предъ тая велика тайна на безкрайното Божие милосърдие. Не стигаше това, но трѣбваше да бѣде разпнатъ отъ ония, които Той е хранилъ съ манна въ пустинята, източилъ имъ е вода отъ камарата, прекаралъ ги като по сухо презъ Червеното море, изцѣрявалъ имъ болнитѣ отъ всѣкакви болести и възкресявалъ мъртвитѣ имъ! Каква неблагодарностъ къмъ благодетеля! При Своитѣ дойде, но тѣ не Го приеха (Иоана 1:11) и вмѣсто благодарностъ, на кръста Го приковаха.

И днесъ виси на кръста Онзи, на Когото е възложенъ на главата му тръненъ вѣнецъ. Който е Царь на ангелитѣ, и е облеченъ съ лъжлива багряница. Онзи който е освободилъ Адама отъ грѣха въ водитѣ на рѣка Иорданъ, съ гвоздеи се приковавалъ Младоженецътъ на Църквата, съ копие е прободенъ Синътъ на Дева. Всички тия мъжки и страдания Той понесе, като незлобиво агне, което се води да бѣде заклано, безъ да отвори уста (Ис. 53:7). И тѣй се изпълни Писанието, които казватъ: проклетъ е всѣкой, който виси на дърво (Втор. 21:23), и къмъ безаконитѣ се причисли (Ис. 53:12), ще погледнатъ на Оногова, Когото прободоха (Зах. 12:10).

Тѣй Синъ Божий пострада за насъ, като пролѣ Своята скъпоценна кръвъ, за да основе Своята Църква (Ефес. 5:25). Той пострада като Праведникъ за неправеднитѣ, за да ги преведе при Бога (Петр. 3:18), като ни е приготвилъ жилище, та където е Той, да бѣдемъ и ние, за да съзерцаваме славата Му, приготвена още преди сътворението на свѣта (Иоана 17:24). А за да бѣдѣтъ съучастници на тая Му слава, трѣбва да въплотимъ въ нашитѣ сърдца любовта, съ която Той ни възлюби (Иоана 15:12), която любовь трѣбва да проявимъ на дѣло къмъ своитѣ, особено въ днешнитѣ времена, които приживѣваме, времена на оскъдица и стихийни бедствия. Въ противенъ случай ние ще заприличаме на ония книжници и фарисеи, които съ устата си почитали Господа, а сърдцето имъ далече отстояло отъ Него (Ис. 29:13; Мат. 15:8).

Презвитеръ Титъ

Наша поща

Свещ. М. И. с. Динковци — Видинско. Получихме пратеното. Вестника ще Ви се изпраща вамъ лично и на всички посочени отъ васъ лица. Вашиятъ колега Ив. Хр. Господиновъ е свещеникъ въ с. Вълчидолъ — Варненско. Нешо отдавна напусна Варна. За топлинѣ, сърдечни и братски думи сърдечно благодаримъ.

Гр. Ш. Секретаря. Правилно сте разбрали. Останалитѣ квитанции ще ги използвате за 1942 година.

Гр. Д. Секретаря. Получихме списака съ 20 абонати. Очакваме уяснения по другитѣ въпроси.

